

tudíž mimo jiné i osobám bez vyznání, nechovati se v čase veřejného provozování náboženství neslušným způsobem, tamtéž blíže naznačeným. Ze shora uvedených skutkových zjištění a k nim připojených úvah rozsudkových je zjevno, že neslušné chování se obžalovaného nespatřuje rozsudek v pouhém nesmeknutí, v pouhém přiblížení se průvodu s pokrytou hlavou, nýbrž v onom jeho celkovém jednání, které vyvrcholilo v tom, že obžalovaný s kloboukem na hlavě běžel, vnikl až do průvodu a se tam s P-ským hádal, které však nalézací soud zřejmě vzhledem na tento zjev jakož i na skutečnost, že obžalovaný již na předchozí výzvu strážníkovu, by se vzdálil, se odebral pouze na opačnou stranu průvodu a také tam zůstal ostentativně stát, maje hlavu pokrytou kloboukem, shledal právem ostentativním a provokativním, zároveň však i neslušným již od počátku, totiž již od té doby, kdy obžalovaný dle rozsudkového zjištění pouze stál v bezprostřední blízkosti průvodu s kloboukem na hlavě.

Také další námitka zmateční stížnosti, že, patrně v době výstupu obžalovaného s P-ským, kněz byl již poodešel a se tedy dle názoru stížnosti nejednalo již o náboženský obřad, je právně bezpodstatná. Povinností obžalovaného bylo chovati se slušně a nepohoršlivě po celou dobu, po kterou podle něho přecházel průvod. Tuto povinnost porušil obžalovaný tím povážlivěji, že vnikl do průvodu s kloboukem na hlavě a se tam hádal s P-ským, který se dle rozsudkového zjištění ubíral za baldachýnem. S posléze uvedeným zjištěním rozsudkovým nedá se však uvésti v soulad tvrzení zmateční stížnosti, že obžalovaný chtěl pouze zjistiti P-ského. Povahy chování se neslušného ve smyslu §u 303 tr. zák. nebylo by však pozbylo počínání obžalovaného zejména od té chvíle, kdy s kloboukem na hlavě běžel do průvodu a se tam s P-ským hádal, žádaje ho, by svůj výrok (P-ský nazval před tím obžalovaného dle rozsudkového zjištění »grobíánem«) odvolal, ani tehdy, odpovídal-li by skutečnosti údaj svědků H-a a Z-a, zaznamenaný i v rozsudkových důvodech, dle něhož obžalovanému někdo dříve, než se přiblížil k P-skému, srazil s hlavy klobouk. Jednak choval se obžalovaný způsobem ve smyslu §u 303 tr. zák. neslušným již před tímto výstupem, jednak dlužno v onom skutku neznámého spatřovati, byť i nepřístojný, projev pohoršení, které vyvolal obžalovaný u účastníků průvodu již svým předchozím neslušným chováním se a dlužno jako přímo nejapný označiti pokus zmateční stížnosti, používající onoho výjevu k námitce, že se obžalovaný přiblížil k průvodu s hlavou nepokrytou. Rozsudek ostatně zjišťuje, že obžalovaný vnikl do průvodu s kloboukem na hlavě.

Čís. 1996.

Smilné činy, páchané učitelem na žákyních.

Pohlavní zneužití (§ 128 tr. zák.) nelze spatřovati v pouhém plácání po zádech nebo stehnách, nelze však je omeziti ani na zneužití pohlavního údu, ani na přímé styky některé části těla pachatelova s (nezahalenou, nahou) částí těla zneužité osoby; stačí i zneužití (ohmatávání) jiných částí těla, byť i oděvem zakrytých (prsou, nohou, zadnice), ob-

zvláště, může-li zneužitá osoba poznati nebo pozná-li příčinu neb účel takových doteků.

Způsobilstv činů vzbuditi veřejné pohoršení (§ 516 tr. zák.) jest tu i tehdy, poukazují-li okolnosti případu k tomu, že osoba smílnými činy dotčená jich nesmlčí, nýbrž sdělí jiným, co se jí stalo (na př. osoba mladistvá).

(Rozh. ze dne 27. května 1925, Zm II 71/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 23. prosince 1924, jímž byl obžalovaný sprostěn podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločiny podle §§ů 128 a 132 tr. zák. a přešupek podle §u 516 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti podle čís. 5 a 9 písm. a) §u 281 tr. ř. Nelze jí upřítí důvodnosti. Skutková podstata zločinu zprzněni podle §u 128 tr. zák. není podle konečného závěru rozhodovacích důvodů naplněna ani po stránce objektivní ani po stránce subjektivní. Objektivní skutková podstata není prý dána, jelikož obžalovaný neohmatával děti po nahém těle a přirození.

Právní názor, jímž se řídil nalézací soud, přičí se správnému výkladu zákona a činí rozsudek zmatečným podle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. Pohlavní zneužití nelze sice spatřovati již v pouhém plácání děvčeti po zádech, stehnách (sb. n. s. č. 1116). Avšak nelze je omeziti ani na zneužití pohlavního údu, ani na přímé styky některé části těla pachatelova s (nezahalenou, nahou) částí těla zneužité osoby. Stačí i zneužití (ohmatávání) jiných částí těla zneužité osoby, byť oděvem zakrytých, na př. prsou, nohou, zadnice a pod., obzvláště může-li zneužitá osoba poznati nebo pozná-li příčinu neb účel takovýchto necudných doteků (sb. Manzova č. 843, sb. n. s. č. 812, 1192, 1230). Jediným omezením jest, že nejde o soulož, že ale přes to souvisí čin s pohlavní smyslností pachatelovou, vyvěraje z jeho podrážděných chtíčů a směřuje k jich ukojení. Řídč se nesprávným, příliš úzkým výkladem pojmu pohlavního zneužití, nevyslovil se nalézací soud jasně o tom, co běře či neběře za prokázáno ze skutečností, které byly potvrzeny jinými svědkyněmi než Vilémou a Hildegardou P-ými, jímž neuvěřil. Nejasnost, již je stížen výrok o skutečnostech objektivních, nezůstala bez účinku na výrok o skutkové podstatě subjektivní. Tuto vylučuje napadený rozsudek z důvodů, že se nedá prokázati, zdali obžalovaný měl zlý úmysl, nesouc se k ukojení chlípných žádostí a že to mohly býti bezděčné pohyby, jelikož obžalovaný činil na soud dojem nervosního člověka. O tom, jde-li o pohyb bezděčný či o čin vědomý, úmyslný, účelný, nelze se spolehlivě vysloviti, není-li pohyb (čin) přesně zjištěn. Že nejasnost skutkových zjištění objektivních účinkovala i na výrok o úmyslu, vyplývá z okol-

nosti, že další odstavec rozhodovacích důvodů, jednající o přestupku Šu 516 tr. zák., mluví o popleskávání dětí po zadnici nebo po zádech, přátelským, ovšem neslušným způsobem, jak to někdy učitelé mají ve zvyku, tudíž o činech naprosto jiných, než k jakým poukazují svědecké výpovědi v rozhodovacích důvodech citované. Avšak stížnost vytýká právem dále, že výrok o úmyslu obžalovaného (a i tento výrok jest skutkově zjišťovacím výrokem, tak že mu lze odporovati formálními důvody zmatečnosti) jest neúplným, jelikož nalézací soud opomíjí v předpokladech závěru, o který jde, při hlavním přelíčení čtenou výpověď Boženy J-ské, že obžalovaný měl ve zvyku volati děvčata k sobě ku stolu, když je zkoušel, že sice chlapce volal také ku stolu, tito že však stáli trochu dále od stolu. Nelze této výpovědi upřítí význam pro závěr, o který jde, pročež vytýkaná neúplnost vztahující se k rozhodné skutečnosti úmyslu pachatele způsobila zmatečnost rozsudku podle čís. 5 Šu 281 tr. ř. Stížnost vytýká ovšem ještě, že nalézací soud nevzal v úvahu, že několik svědkyň dosvědčilo, že je obžalovaný přitahoval k sobě, když se od něho oddalovaly. Než k této výtce nelze — třebaže by se jí dostalo věcného podkladu ve výpovědích, — přihlížeti, jelikož není konkrétně stanovena po rozumu Šu 285 tr. ř. a Šu 1 čís. 2 zákona čís. 3 z roku 1878 přesným označením opomenutých výpovědí.

Pro doličenou zmatečnost výroků o objektivní a subjektivní skutkové podstatě zločinu Šu 128 tr. zák. neobstojí ani výrok nalézacího soudu, že odpadá skutková podstata Šu 132 III. tr. zák., když tento závěr jest v rozhodovacích důvodech opřen jednou větou, že nebylo prokázáno, zdali obžalovaný spáchal zločin podle Šu 128 tr. zák., a proto je stížen těmiže zmatky jako výroky ony.

Tožž platí o výroku, že dle názoru nalézacího soudu není dán přestupek Šu 516 tr. zák., pokud jest odůvodňován větami, že nalézací soud nenabyl na základě nejistých výpovědí svědkyň přesvědčení o tom, že obžalovaný v nemravném úmyslu na děti sahal, když se snad tak stalo bez nějakého necudného úmyslu, jak to někdy učitelé mají ve zvyku, popleskati děti po zadnici nebo po zádech, a že dle názoru soudu nešlo o činy smilné, popleskal-li obžalovaný dětem přátelským, ovšem neslušným způsobem po nohou. Tyto důvody nejsou než zopakováním předchozího závěru o nedostatku zlého úmyslu a bezděčnosti pohybů a proto stížený těmiže zmatky, kterými jest — jak dokázáno — stížen onen předchozí závěr. Rozhodovací důvody uvádějí dále, že se to mohlo díti pouze, jak děti udaly, za zabeđeným stolem a nemohlo se to viděti z lavic, a že obžalovaný nebyl si vědom, že takové jednání může vzbuditi veřejné pohoršení. Tyto věty rozhodovacích důvodů řídí se zřejmě názorem, že způsobilým vyvolati veřejné pohoršení je smilný čin jen tehdy, byl-li spáchán za okolností, za nichž jej mohly pozorovati jiné osoby, jejichž mravní cit by byl takovými postřehy uražen. Názor nevyhovuje, jak stížnost právem vytýká, správnému výkladu zákona. Způsobilost vzbuditi veřejné pohoršení není tu jen tehdy, když nebezpečí veřejného pohoršení jest dáno ihned v době spáchání smilného činu tím, že čin mohl býti pozorován jinými osobami a těmito z důvodu uraženého citu mravního sdělován širší veřejnosti, nýbrž i tehdy, poukazují-li okol-

nosti případu k tomu, že dojde třeba jen dodatečně k onomu nebezpečí tím, že osoba smilnými činy dotčená jich nesmlčí, nýbrž sdělí jiným, co se jí stalo (srovnej sb. Manzovu 4341, sb. n. s. č. 794). Takovou okolností může být obzvláště povaha osoby smilným činem dotčené, nedospělý věk její, tím podmíněné nedostatečné porozumění významu a dosahu smilných činů a zvědavost její, co takové činy znamenají. Pachatel pak bude si oné způsobilosti vědom, uvědomil-li sobě z takových okolností, že se čin jeho třeba dodatečně dostane k vědomosti širšího kruhu. Tím, že nalézací soud neuvažoval o zmíněné způsobilosti a příslušném vědomí pachatelově i z tohoto hlediska, bylo zákona použito neúplně, tudíž nesprávně, a způsobena i v tomto směru zmatečnost rozsudku dle §u 281 čís. 9 písm. a) tr. ř.

Čís. 1997.

Při souběhu (§ 267 tr. zák.) přečinu s přestupkem dlužno použití zákonného předpisu o trestu na přestupek, je-li trest jím stanovený vyšší než trest, uložený zákonem na přečin.

(Rozh. ze dne 27. května 1925, Zm II 137/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 5. prosince 1924, jímž byl obžalovaný Petr K. uznán vinným přečinem podle §u 14 čís. 5 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. a přestupkem podle §§ů 491 a 496 tr. zák. a článku V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863 a odsouzen podle §u 14 čís. 4 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. se zřetelem na § 267 tr. zák. a za použití §u 266 tr. zák. do vězení na 10 dnů, zrušil rozsudkový výrok o trestu a odsoudil obžalovaného dle §u 493 tr. zák. se zřetelem na § 267 tr. zák. a za použití §u 266 tr. zák. do vězení na tři týdny.

Důvody:

Prvý odstavec §u 267 tr. zák. nařizuje, že, spáchal-li vyšetřovaneč více přečinů nebo více přestupků, na něž se vztahuje totéž vyšetřování a odsouzení, anebo sejdou-li se takovým způsobem přečiny a přestupky, má se užití toho zákona, který mezi těmito trestnými činy ustanovuje nejvyšší trest, avšak přihlížejíc k činům ostatním. Ze samotného doslovu tohoto předpisu je zcela nepochybně zřejmo, že rozhodnými jsou výhradně zákonem stanovené tresty, nikoli snad zákonná kvalifikace jednotlivých činů trestných, že tedy i v případech, v nichž se střetne přečin s přestupkem, dlužno použití zákonného předpisu o trestu na přestupek, je-li trest jím stanovený vyšší, než trest, uložený zákonem na přečin. Je dále samozřejmo, že tam, kde zákon stanoví na různé trestné činy týž druh trestu, je rozhodnou zákonná výměra jednotlivých trestů. Právem namítá tudíž zmateční stížnost, dovolávajíc se důvodu